

יש להתבונן היבט ולהזהר במאד בטרם פוטקים דין הלכה למעשה. אף לכשנדמה שהענין «פשט בתחילת המשפט». וכך היה מדגים:

«נטל מאן-ידהו מקל בידו ובמvide שבר חלון של שכנו. לכוארת הדין הוא פשוט — כשהזיק חב המזיק לשלם — שמים כמה היה החלון שווה ומהיבאים את המזיק לשלם דמי פחתו. ואילו בהעמקה יתרה אין דין פשוט כלל: אם הבית דין קרע לו הרי דין הוא שעמם את החלון אגב הבית, כמה שווה הבית לפני ההזק ובעממה הוזל עקב החלון השבור, והפרש זה מתחייב המזיק לשלם לניזוק. אם כך, הרי קשורים בזו כמה סրטי דין...».³

ההשכלה על סיסמאותיה החמרניות של דאגה לתחלית, שיתקה את מרכזיו התורת. לומדות חדלה מלאות יחוות. העשירים חdro מלחפש אחרי תלמידי חכמים על מנת להשיא להם בנותיהם. העניים לא השיגו ידם לככל את חתנייהם לאחר נושאיהם. ליחדי הסגולה ששאפו להמשיך בתלמידם, שוב לא ניתנה האפשרות לכך. מצב זה ריעע מalto את היישוב, יען כי בעלי האշرونות המובהרים והעלויים לא ראו לפניהם שום עתיד. יראי ד' נאנחו בראשותם את היהדות הולכת ונחלשת, ברם המשיכלים צהלו בחגוג את נצחונותיהם. רעיון הכלול החיה לפיכך את היישוב בפולין וליטה והגבר את החשך למדת תורה ולהשתלם בידיעותיה. בן התורה, בעוכו את היישבה, שוב לא הרגיש עצמו בודד ועזוב.

עם זה סיימה להכotta את ההשכלה מכת מות ברוחם היהודי, הריאקציה האנטיישמית שהתחוללה באותו הימים. השנאה ליהודים התגברת לא ברוסיה

3. אגב מעין להזכיר, כי דעת בעלי הบทים רק לעיתים נדירות מתחילה לדעת התורה. לשם הדוגמה יכולה לשמש התופעה הבאה:
כשתינוק, למשל, גורם נזק לשכן, מדרך העולם הוא, שהאב או האם חשים מיד להבטיח לניזוק שיפצזו את נזקו. ואילו במקרה שעוף גורם נזק לוות אין בעלי רואה עצמו אחראי לכך. כך היא דעתם של «בעלי הบทים». ברם, דעתו של הלמן, שהוא דעת התורה, היא ממש היפוך זה: «חרש שוטה וקטן... שחבלו באחרים פטוריים»; לעומת זה, עוף שנורם נזק, בעליו אחראי לו כמו לשוד המזיק (בבא קמא י"ז).
עם זה יש לציין, שביחס למכלול חלק מביתו של חברו, נוטה דעתו של החזן איש, שהמזיק משלם את הוצאות התקון. וויל בספרו לבבא-קמא, סימן ו' סק"ג: «ויש לעזין, היבא שקלקל כותל ביתו — של חברו — ואי שיימין כל הבית לא נפחת כלל כספו, היבכי שיימין. ונראה, דכיון דאין בית עומד למכירה, אלא לתקן בדקה, משלם מה שחברו מפסיד בהוצאות התקון». יעוץ שם, שמכנס הנחתו זו בראיות בהרחבה.